

enkele dorre bloem aan den stengel hing, daar — met een mantel, losjes omgeslagen, de haren ros boven den zwarten kraag, anders en toch vertrouwd, zooals hij haar in zijn gedachten wist — daar liep ze....

Paul — midden op den weg — bleef staan. Met helle oogen keek ze hem aan — weifelde — stond ook stil. De eene hand greep den mantel aan den hals dicht en wat lager stak een witte jurk tegen al het donkere af.

Paul dacht aan den zomeravond, lang geleden, hoe ze geloopt hadden, hij en vader — toen.

En het oude verlangen — naar vader — dat, door woede en schaamte heen, smeulde en trok — o, vader's gezicht en de diepe klank van zijn stem — het ellendig verlangen in Paul werd tot een pijn, waartegen hij zich weerde, in een wilden haat, tegen háár staan daar en kijken-naar-hem met de felle, lichte oogen.

Zij bleef — alsof ze nooit weggaan zou. Om den mond een verloren lachje.

Een huivering doorvoer Paul. O, het hatelijk, lachende gezicht, tegen hem — tegen moèder — moeder, bleek, met haar oogen vol tranen. — Woest kijkt hij om zich heen. Een steen ligt op straat, spits, een scherpe steen.

Roèpt hij het scheldwoord? Het klinkt in hem na — en even, voelt hij voldoening.

„Dáár!”

Hij schatert, als hij ziet, hoe, achter de heg, zij zich bukt, dan op het huis afloopt.

En lachend, terwijl hem de tranen over de wangen stroomen, werpt Paul met alle kracht den steen door de ruiten.

